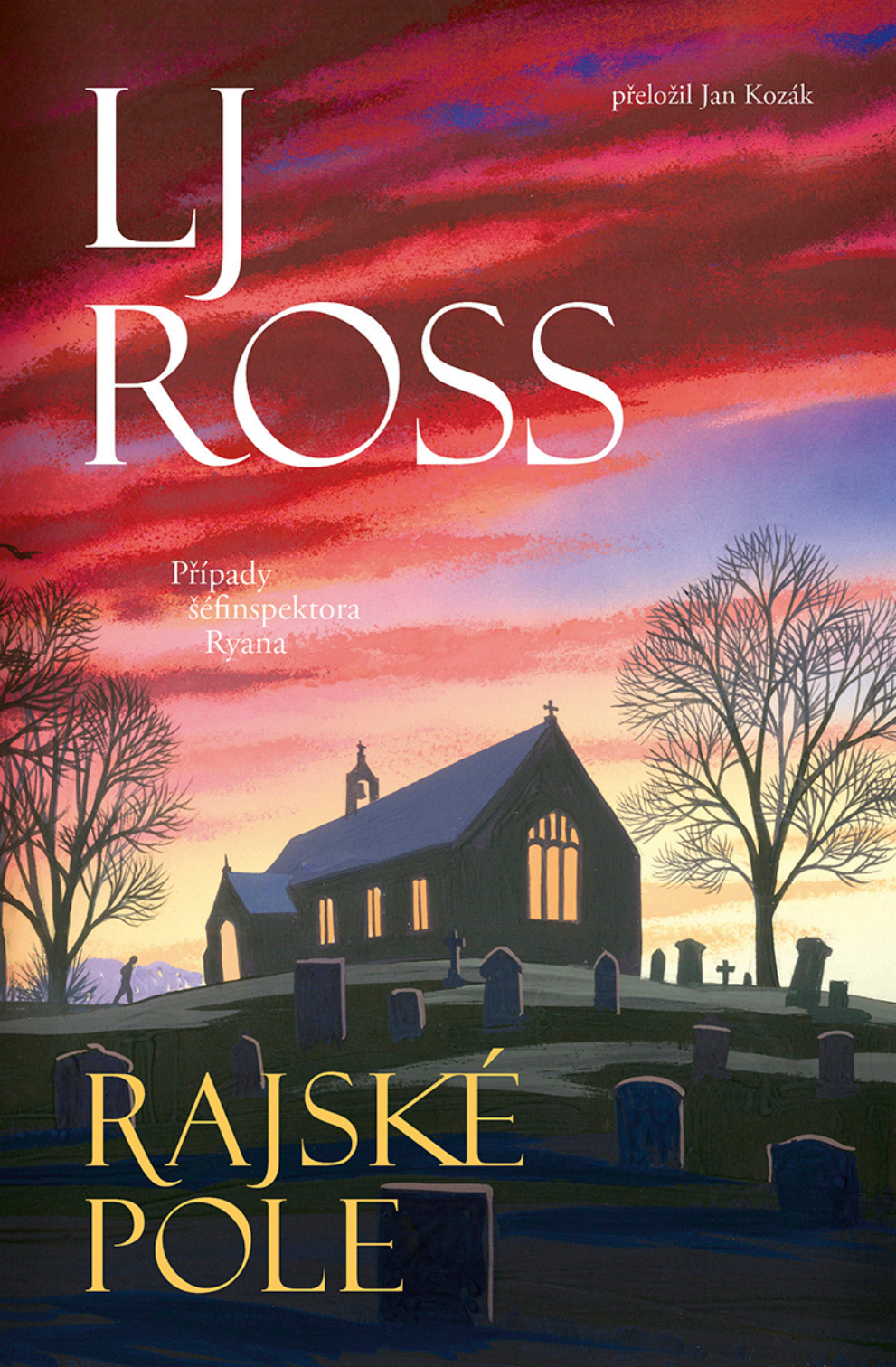

LJ ROSS

přeložil Jan Kozák

Případy
šéfinpektora
Ryana

The background of the cover is a stylized illustration. It depicts a dark, Gothic-style church with a steeple, set against a dramatic, cloudy sky in shades of red, orange, and purple. The church's windows are illuminated from within, casting a warm glow. In the foreground, there is a cemetery with several tombstones of various shapes. Bare, dark trees are scattered around the church and the graveyard. A small, dark silhouette of a person is visible walking on a path to the left of the church.

RAJSKÉ POLE

RAJSKÉ POLE

LJ ROSS

Případy
šéfinpektora
Ryana

RAJSKÉ POLE

přeložil
Jan Kozák

VENDETA

Copyright © 2016 by Louise Ross

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan Kozák, 2026

Cover © Andrew Davidson, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8700-5

Jamesovi, lásce mého života

*„Věřím, Watsoně, a vím to i ze zkušenosti, že v nejchudších
a nejzpuštěnějších uličkách Londýna nedochází k tolika strašlivým
zločinům jako na úsměvném, půvabném venkově.“*

– Sir Arthur Conan Doyle
překlad Zora Wolfová

KAPITOLA 1

Neděle, 2. srpna – svátek svatého Osvalda

Namáhavě vydechoval vlhký vzduch a drsná ozvěna jeho přerývaného sípotu se odrážela ode zdí kostela. Očima těkal po klenutém stropě nad sebou a cítil vlastní pot, nechutně sladký a lepivý.

Jak poetické, že ze všech lidí se právě on má stát obětí.

Chladná hlaveň pistole mu tlačila do pravého spánku a chuť strachu byla stejně hořká a silná jako žluč, která se mu drala hrdlem do úst. Hrudník se mu chvěl, jak se usilovně snažil zůstat klidný, i když věděl, že konec musí být už blízko.

„Nebojím se tě!“ vykřikl zoufale. Nedostalo se mu však žádné odpovědi, jen vzteklého štouchnutí kovové hlavně namířené na jeho hlavu.

Upřel pohled přímo před sebe a vybavil si Annu, představil si ji vedle sebe.

Jak moc ji miloval.

Jak moc ji chtěl.

Uslyšel jemné lupnutí spouště pod tlakem prstu – chystal se vystřelit.

„Tak už to *udělej!*“ vybuchl a slzy mu stékaly po vrásčité tváři.

Zvuk výstřelu se rozlehl v uzavřeném prostoru jako rána z děla. Ptáci venku nesouhlasně zakrákali a vznesli se do noci, než se opět usadili v téměř posvátném tichu.

Vzduch byl tichý a prostoupený zbožnou úctou, když průvod mužů a žen stoupal po mírném svahu k místu známému jako Heavenfield – Rajské pole. Malý kamenný kostelík stál tajuplný a osamocený na vrcholku kopce a shlížel na zvlněnou krajinu Northumberlandu. Slunce za ním se pomalu sklánělo k obzoru a vrhalo sytě jantarové paprsky na okolní pole, zatímco vysoko na tmavnoucí obloze začaly vykukovat hvězdy. Příroda zde nerušeně vládla a všude kolem ní kvetlo její dílo: mozaika svěží zelené trávy, žlutých keřů hlodáše a fialové rozkvétající levandule.

Poutníci drželi lucerny vysoko nad hlavami a nesli se jako tlusté světlušky přes prázdná pole. Jejich kroky posmutnělou krajinou, kde před staletími umírali vojáci, tlumil mech. Jediným znamením, že zde kdysi zuřila bitva, byl jednoduchý dřevěný kříž.

Vůdce poutníků s překvapením zjistil, že těžké dubové dveře kostela jsou pootevřené. Věděl, že Boží dům je věřícím vždy otevřen, ale bylo neobvyklé, aby někdo vážil cestu na toto opuštěné místo sám, a ne v průvodu s ostatními poutníky.

S mírnými obavami vedl skupinu do temného interiéru chrámu. Nebyla zde elektřina ani vodovod, svítilo se pouze štiplavými plynovými lampami, které však nebyly zapálené. Když světlo z luceren poutníků vniklo do potměného prostoru, jejich vzrušené povídání utichlo a ozval se hlasitý výkřik. Vůdce rozpažil ruce a jal se pobízet svoje svěřence, aby se rychle vrátili ke dveřím, kterými právě vešli.

Na oltáři v zadní části kostela ležel muž a všude kolem něj byla krev. V náhlém tichu bylo slyšet, jak kape na kamenné dlaždice. Nad tělem stál další muž, jednu zkrvavenou ruku varovně pozvednutou. Jeho vysoká postava se v posledním světle dne rýsovala proti vitrážovému oknu.

„Držte se dál!“ zařval.

„Vy... vy jste ho zabil! Nepřibližujte se!“ zakřičel vůdce poutníků chvějícím se hlasem. „Zavolám policii!“

Muž se zamračil a tmavé obočí se mu stáhlo k sobě.

„Vy to nechápete,“ řekl ostře.

„Zůstaňte, kde jste!“ přerušil ho vůdce poutníků a vzápětí klopýtl, jak lidé kolem něj utíkali z kostela a odnášeli s sebou světlo.

Detektiv šéfinšpektor Ryan ten úprk sledoval a přemýšlel, jak dlouho asi potrvá, než v policejním autě dorazí jeho dva kolegové. Alespoň je nemusí volat sám, o to už se postarají jiní. V rozporu se svými skutečnými pocity nasadil chladnou masku a pohlédl na ostatky muže, který kdysi býval doktorem Markem Bowersem, významným místním historikem.

Povzdechl si a z úst mu vyšla pára, přestože venku bylo léto. Holé, vápnem obílené stěny tak účinně bránily pronikání slunečních paprsků, že v kostele byla zima jako v lednici.

Nebo v márnici, opravil se a jeho pohled znovu sklouzl k mrtvému muži.

Přikrčil se k podlaze a pomalu si prohlížel okolí, než se opět zvedl s nespokojeným výrazem. Slunce už úplně zapadlo a světlo z jeho mobilního telefonu mu moc nepomáhalo. Stále rozeznával obrysy těla před sebou, jehož kůže byla ještě teplá na dotek; vše nasvědčovalo tomu, že Bowers zemřel teprve před chvílí. I z rány po kulce na lebce stále vytékala krev, která se teprve začínala srážet.

Přesto chyběla vražedná zbraň. A ještě před chvílí tu nebyla ani živá duše – jen on sám.

KAPITOLA 2

Modré mámení byl oblíbený podnik zaměstnanců kriminálního oddělení northumbrijské policie, protože se nacházel necelých deset minut chůze od jejich ústředí v Pontelandu, na luxusním západním okraji města Newcastle upon Tyne. S ohledem na své středostavovské okolí byl exteriér dříve ošuntělého malého pubu nedávno zrenovován do odstínů krémové a šalvějové, aby působil spíš jako venkovské sídlo než jako odvěké doupe neřesti.

Zatímco hlavní bar zářil leštěnou mosází a voněl novou kůží, společenská místnost ještě moderní proměnou neprošla. Stále tak zůstávala útulným prostorem s lepkavou podlahou a červenými sametovými sedadly, uspořádanými kolem malých mahagonových stolků pokrytých čtenými škrábanci a jizvami. Na druhém konci místnosti se nacházelo malé vyvýšené pódium, kde místní kapely zpívaly o úzkostech své generace.

Dnes večer však na pódiu nekráloval žádný zpustlý mladík. S bradou opřenou o dlaň a shovívavým výrazem sledovala inspektorka Denise MacKenzieová svého současného přítele, jak točí mikrofonem, zaklání svou zrudlou hlavu a zpívá karaoke Neila Diamonda.

Když začal vrtět zadkem v džínách, k velké radosti skupinky starších dam, které si tak zpestřily bingo večer nečekanou podívanou, chtě nechtě pozvedla obočí. Detektiv seržant Frank Phillips předváděl skutečně zajímavou kreaci: houpal se v bocích a zakřiveným prstem nyní ukazoval směrem k ní, což završil

lascivním mrknutím, které před pódiem rázem vyvolalo rozpustilé chichotání.

Denise pocítila, jak se jí zvedají koutky rtů. Na Phillipsově přímočaré povaze ji snad nejvíc učarovalo, že se nebral příliš vážně. Pak začali hrát Glenna Campbella a ona zakoulela očima, vděčná za to, že po ruce nejsou žádné kovbojské boty zdobené lacinými kamínky.

O chvíli později Phillips za bouřlivého potlesku opustil pódium a s omluvným mávnutím na svou malou armádu fanynek se vrátil k jejich stolu, kde Denise vtiskl polibek na rty a žíznivě upil ze své penty.

„Ty ses minul povoláním,“ pronesla se svým jemným irským přízvukem a slova se táhla jako med. „Měl jsi být zpěvák, ne detektiv,“ usmála se.

Phillips předstíral skromný povzdech.

„Ano, je to vážně škoda připravit masu o takový talent.“

„Velmi *vzácný* talent,“ souhlasila se smíchem.

Phillips na ni rádoby povýšeně pohlédl, ale vtom jeho odpověď přerušil pronikavý zvuk mobilního telefonu.

„Sakra,“ zamumlal a podíval se na číslo blikající na displeji, které patřilo dispečinku. „Máme přece po službě.“

„Raději to zvedni,“ řekla Denise a dopila poslední doušek vína. „Může to být důležité.“

Stísněná místnost páchla zatuchlou močí. Stěny z tvárnice, kdysi natřené průmyslovou béžovou, byly nyní zažloutlé stářím a pokryté podezřelými skvrnami. Byla tam jen železná postel, připevněná masivními šrouby k betonové podlaze, kovový záchod a umyvadlo. Špinavé, vyztužené plexisklo v okně nabízelo úchvatný výhled na parkoviště. Od chvíle, kdy ho jeden z novějších detektivů – který nebyl členem jeho týmu – umístil do tohoto „přepychového“ prostoru, trávil Ryan čas střídavě chozením

sem a tam nebo nehybným stáním a přemýšlením o možných důsledcích toho, kdyby prominentní vrchní inspektor skončil na druhé straně zákona.

„Uhni mi z cesty, ty moulo!“

Drsný hlas, který pronikl škvírami v kovových dveřích, nikdy nezněl sladčeji. Ryan se odstrčil od mastné stěny zadržovací cely a natáhl své dlouhé tělo, aby pozdravil detektiv seržanta Phillipse.

Dotyčný muž ignoroval horlivého mladého policistu, který postával po jeho boku, prudce otevřel dveře a jeho podsaditá postava vyplnila celý jejich rám. Založil si ruce na hrudi a prohlížel si Ryana bystrým pohledem.

„Doufám, že máš dobré vysvětlení, proč mě sem táhli, chlapče.“

Ryan strčil ruce do kapes.

„Slyšel jsem, že jsi někoho zabil,“ pozvedl Phillips jedno hnáté obočí.

Ryan krátce přikývl. „Prý jo.“

Phillips si odfrkl. „Jestli jsi konečně nepřišel o rozum a nezabil toho chlápka, co se ti pořád cpe na parkovací místo, tak je to všechno kravina.“

„No, jestli to můžu konstatovat sám, tak o rozum jsem zatím kupodivu nepřišel.“

„Dobře.“

Kráčeli unisono širokou zatuchlou chodbou. Ryana překvapilo, že po odchodu z cely cítí opravdovou úlevu, a přemýšlel, zda ten pocit zažívají všichni muži a ženy, které tam kdy sám zavřel. Když se blížil k výslechové místnosti, službu konající seržant u stolu zvedl obočí a mladší členové personálu se nervózně ošivali, ale to nebylo nic oproti přátelským poplácáním po zádech. Až příliš mnoho let mu tato ošklivá budova ze šedesátých let byla domovem víc než jeho byt ve čtvrti Quayside v Newcastlu, kde se nerušeně usazoval prach. Teprve nedávno začal oceňovat jemnosti, které domov může nabídnout – teprve od té doby, co je s Annou.

Anna.

„Sakra,“ zamumlal nahlas.

Phillips zamručel a podíval se na něj s otázkou v hnědých očích.

„Jde o Annu,“ vysvětlil Ryan. „Neřekl jsem jí, kam jdu. Řekl jsem, že jdu na drink – vlastně s tebou.“

Phillips na něj vrhl přísný, nesouhlasný pohled.

„Nemyslel jsem, že by ses uchýlil k takovému tajnůstkářství. Je to hodná holka –“

„Ale ne,“ přerušil ho Ryan, než se Phillipsova fantazie rozběhla na plné obrátky. „Klid, Franku, není to tak, jak si myslíš.“

Phillips malinko změkl. „Bude se jí to muset říct,“ uzavřel.

„Vím,“ odsekl Ryan a přemýšlel, jak své přítelkyni sdělit, že Mark Bowers, muž, kterého považovala za svého náhradního otce a ke kterému po většinu svého života obdivně vzhlížela, byl nalezen mrtvý v opuštěném kostele na kopci. K tomu všemu se ještě přidávala nepříjemná skutečnost, že on sám byl zatčen jako podezřelý z jeho vraždy.

„Chceš, abych jí zavolał?“ nabídl se Phillips, ale Ryan zavrtěl hlavou.

„Mám přece jeden telefonát, ne?“ Musel se zasmát. „Promluví s ní, až dokončíš výslech.“

Phillips se ošil. Ryan byl sice o patnáct let mladší, ale v práci byl jeho nadřízeným. A po všem, čím spolu prošli, ho bral jako rodinu. Ať se na to člověk díval jakkoli, nešlo popřít, že výslech bude po všech stránkách nepříjemný.

Udělal si krátkou zastávku na vodnatou kávu z automatu v polystyrenových kelímcích a usadili se ve výslechové místnosti.

„Podívej,“ řekl Phillips a odkašlal si. „Musíme to udělat pořádně a vést výslech se dvěma detektivy. Nejlepší je postupovat podle předpisů, vzhledem ke všemu ostatnímu...“ Nedokončil větu a trapně se odmlčel.

„Žádný problém,“ řekl Ryan, ale uvnitř ho šířalo ponížení. Před šesti týdny mu na příkaz detektiva vrchního superintendanta

Arthura Gregsona bez okolků odebrali služební průkaz a suspendovali ho z výkonu služby až do vyšetření. Vyšetřování „stále probíhalo“, jak mu bylo řečeno, ale zatím moc nepokročilo. Doufal, že se sem triumfálně vrátí s čistým šítím – místo toho to však vypadalo, že si jen přidává další obvinění.

O pár dlouhých minut později se otevřely dveře výslechové místnosti a dovnitř vběhl detektiv Jack Lowerson. Když uviděl Ryana, rozlil se na jeho mladé tváři široký úsměv.

„Šéfe!“ Jack si přitáhl židli, jejíž robustní hnědé nohy poněkud hlučně drhly o koberec, a posadil se vedle Phillipse. „Jsem rád, že jsi zpátky.“

Ryan sarkasticky zvedl obočí.

„Byl jsem zatčen pro podezření z vraždy, Jacku. Ještě bych nepořádal oslavu.“

Lowerson zrudl.

„Přesto díky za vřelé přivítání.“ Ryan se na něj slabě usmál.

„Dobře, tak se do toho pustíme,“ začal Phillips svým „formálním“ hlasem, zašustil papíry a zapnul magnetofon. „Rozumíte svým právům?“ zeptal se, když mu přečetl standardní poučení.

„Ano, rozumím, a ne, nepotřebuji právníka.“

„Jste si jistý?“

Ryan se uchechtl.

„Díky za důvěru.“

Phillips upustil od formálnosti a upřeně se na něj zahleděl.

„Myslím na tvoje nejlepší zájmy. Musíš uznat, že to vypadá podezřele! Bowers byl nalezen mrtvý, nikde žádná vražedná zbraň a tys stál nad ním s krvavýma rukama...“

„Když to takhle řekneš, zní to opravdu průkazně,“ musel Ryan souhlasit. „Jediný problém je, že jsem ho nezabil.“

„To víme!“ vyhrkl Lowerson, vzápětí si vzpomněl, že rozhoovor se nahrává, a zase rychle zmlkl.

„Co kdybych vám řekl, co přesně se stalo?“ navrhl Ryan, aby to zjednodušil. „Dnes odpoledne kolem čtvrté hodiny jsem dostal SMS z čísla, které jsem neznal. Můžete se podívat do

mého telefonu a ověřit si to. Zpráva vypadala, že je od Marka Bowerse a psalo se v ní, že se se mnou potřebuje urgentně sejít dnes večer v kostele na Rajském poli, přesně v devět hodin. Říkal, že musím něco vidět. Ve zprávě dále stálo, že Anna bude v nebezpečí, pokud se ona nebo někdo jiný o schůzce dozví, takže bych jí o tom neměl říkat.

Samozřejmě mi to připadalo jako vtip, tak jsem zkusil na číslo zavolat, abych toho vtipálka odhalil. Nikdo to nezvedl. Zkoušel jsem volat do návštěvnického centra na Svatém ostrově, kde Bowers pracoval, ale tam to také nikdo nebral – nejspíš proto, že je neděle. Zavola jsem na pevnou linku do jeho domu na ostrově, ale telefon vyzváněl naprázdno – a tohle jsou jediná čísla, která na něj mám. Můžete ty hovory vysledovat,“ řekl unaveně.

„Vzhledem k okolnostem jsem si řekl, že bude lepší za ním zajet, pro případ, že by mluvil pravdu. Očekával jsem, že to bude zbytečná snaha.“

„A co pak?“

Ryan zvedl ruku a zase ji spustil.

„Na Rajské pole jsem přijel včas, těsně před devátou. Byla už skoro tma a dveře kostela byly otevřené. Vešel jsem dovnitř a hned jsem ho uviděl. Byl už mrtvý.“

Phillips přikývl.

„Jak jsi to poznal?“ zeptal se Lowerson, kterého vždycky zajímaly krvavé detaily.

„Kromě díry v hlavě? Nedýchal,“ vysvětlil Ryan bez hnutí brvou.

„Aha.“

Phillips si přešel jazykem po zubech a připravil se na další záludnou otázku.

„Takže když jsi našel jeho tělo, proč jsi nezavola sanitku?“

Na Ryanově ostře řezaném obličejí se mihl náznak úsměvu a litoval Phillipse, že musí plnit takový úkol. Nikdo nekladl obtížné otázky rád, zvláště příteli.

„Neměl jsem šanci. Dostal jsem se tam jen pár minut před ostatními.“

„Před ostatními? Všiml sis někoho, kdo by se choval podezřele?“

Ryan zavrtěl hlavou.

„Když jsem dorazil, bylo to místo úplně opuštěné, ale asi o čtyři sta metrů dál, na úpatí kopce vedoucího ke kostelu, jsem uviděl skupinu lidí. Nesli lucerny,“ dodal. „Museli to být poutníci, kteří se připlahočili asi o pět minut později.“

„Poutníci?“ podivil se Phillips.

„Každý rok míří na Rajské pole pouť ze Svatého ostrova, ale první neděli v srpnu – tedy dnes – se koná jakási „mini“ pouť z Hexham Abbey, na památku slavného vítězství svatého Osvalda. Je mu připisována zásluha, že po porážce pohanské armády znovu zavedl v této oblasti křesťanství.“

„Netušil jsem, že sleduješ takové věci,“ poznamenal Phillips zlehka. Ryan nebyl věřící, ani teď, ani nikdy předtím.

„Nesleduju,“ souhlasil Ryan. „Ale už nějakou dobu žiju s historičkou, pamatuješ?“

Phillips chápavě zabručel. Anna Taylorová byla o loňských Vánocích civilní konzultantkou na Svatém ostrově, když poklidný život ostrovní komunity narušily rituální vraždy. Zaplatila vysokou cenu – než vražedné řádění skončilo, přišla o sestru a málem i o vlastní život. Snad jediným pozitivem byl nečekaný vztah, který se zrodil mezi tichou historičkou a nevrlým detektivem z oddělení vražd.

„Stejně pořád nechápu, co na tobě Anna vidí,“ prohodil žertem Phillips.

„O vkusu se nediskutuje,“ odpověděl Ryan klidně.

Humor rychle vyprchal a Phillips se přinutil vrátit k aktuálnímu problému.

„Nemyslíš, že se jeden z poutníků mohl po cestě vypařit, zabít Bowerse a později se znovu připojit ke skupině?“

Ryan se nad otázkou zamyslel, ale zavrtěl hlavou.

„Okolí kostela je vidět jako na dlani. Až k silnici jsou jen stromy a prázdná pole. Kdyby někdo utíkal z místa činu, určitě bych ho viděl. Kromě toho tam neparkovala žádná jiná auta, jen moje a Bowersovo.“

Phillips bubnoval prsty po stole, očividně zmatený.

„Tělo bylo převezeno do márnice a patolog ho už v rychlosti prohlédl. Ještě nedokončil pitvu, ale je si docela jistý, že Bowers byl mrtvý méně než dvě hodiny. Když započítáme dobu přepravy, vychází nám opravdu úzký časový rámec.“

„Chceš říct, že Bowers zemřel krátce předtím, než jsem ho kolem deváté našel? Souhlasím s tebou,“ řekl Ryan klidně. „Zkontroloval jsem mu pulz, proto jsem měl na ruce krev. Jeho kůže byla ještě teplá.“

Nevyslovenou otázkou bylo, proč porušil všechna policejní pravidla a kontaminoval místo činu, ale ani Phillips, ani Lowerson se na to nezeptali a Ryan se k tomu sám od sebe nevyjádřil.

U stolu panovalo tiché napětí, až Phillips dlouze vydechl a znovu promluvil.

„Teď tam je Faulkner se svým týmem,“ odkazoval na vedoucího vyšetřovatele místa činu. „Zbraň nenašel.“

„U těla jsem nic neviděl,“ odvětil Ryan. Pak ještě pro jistotu dodal: „Vzhledem k tomu, že kostel je maličký a poblíž není žádná řeka, kde bych pachatel mohl zbraň odhodit, těžko bych tam zůstal, kdybych toho muže zabil, nemyslíš? Kromě toho mi přiznej, že dokážu něco naplánovat a provést s trochu větší rafinovaností.“

Phillips musel uznat, že je to dobrý argument.

„Takže máme muže, který nedávno zemřel střelnou ranou, ale chybí pachatel a zbraň.“

„Stručně řečeno.“

Phillips se nadechl, aby pronesl něco výstižného, ale přerušil ho pozdní příchod další osoby. Detektiv superintendant Gregson vkročil do výslechové místnosti, uvedl své jméno a čas pro záznam a pak dal pokyn k zastavení nahrávání. Lowerson

poslechl, načež si všiml, že teplota v místnosti jako by klesla o několik stupňů. Gregson působil přesně jako muž, který má vše pod kontrolou, od hlavy s ocelově šedými vlasy až po špičky lesklých černých bot. Nosil elegantní tmavomodrý oblek šitý na míru a vyzařoval důstojnost hodnou své drahé kolínské.

„No,“ ušklíbl se. „Vy se prostě nedokážete vyhnout potížím, co?“

Ryan po chvíli odpověděl ledovým hlasem.

„Byl jsem první, kdo našel tělo. Místo aby se mnou bylo zacházeno jako s důležitým svědkem zločinu, byl jsem zatčen jedním z vašich příliš horlivých kumpánů pro podezření z vraždy. Pokud tomu říkáte ‚potíže‘, pak ano, souhlasím s vámi.“ Mírně se naklonil dopředu a upřel na Gregsona tvrdý pohled. „Bude těžké vznést proti mně nějaké obvinění, vzhledem k naprostému nedostatku forenzních důkazů.“

Gregson neodpověděl, ale obrátil se k Phillipsovi, který nasadil neutrální výraz.

„Dispečink hlásí, že na Rajském poli byl za podezřelých okolností nalezen mrtvý muž. Identifikovali jsme ho?“

Phillips přikývl.

„Ano, pane, byl identifikován na místě činu. Doktor Mark Bowers.“ Zalistoval v notesu. „Padesát tři let, zaměstnán u britského památkového ústavu jako vedoucí historik a manažer návěstnického centra na Svatém ostrově. Možná si ho pamatujete z té kauzy na ostrově o minulých Vánocích.“

Gregson stál naprosto bez hnutí a nic neříkal, dokud si nebyl jistý svým hlasem.

„Víte jistě, že je to on?“

Phillips se mírně zamračil, zatímco Ryan se zájmem sledoval jejich rozhovor.

„Naprosto, pane.“

Gregson se rychle vzpamatoval.

„Chci, aby to vyřídila MacKenzieová,“ přikázal a přerušil tím automatický protest, který se už dral Phillipsovi z úst. Tak jako

tak proti tomu Frank neměl moc co namítnout. Inspektorka Denise MacKenzieová byla vynikající vyšetřovatelka – bystrá a spravedlivá, s vyvinutým instinktem pro odhalování kriminálního jednání. Byla sice vyšší důstojnice, ale fakt, že je shodou okolností i jeho přítelkyně, taky neškodí, pomyslel si Phillips škodolibě.

„MacKenzieová bude na tu práci skvělá,“ řekl jen.

„A,“ zabručel Gregson, „jsem si jistý, že se mohu spolehnout na její profesionalitu. Jestli jen zavěťřím, že došlo k porušení nějakého protokolu, okamžitě si ji předvolám do kanceláře k disciplinárnímu řízení... a vás hned po ní.“

Spokojený, že jeho výhrůžka zasáhla cíl, se znovu podíval na Ryana, který pohodlně seděl v nepohodlném plastovém křesle, jednu dlouhou nohu líně přehozenou přes druhou. Na muže vyslýchaného pro podezření z vraždy vypadal nesmírně sebevědomě, pomyslel si Gregson s neklidem.

Co ví?

Gregson si vzpomněl na tu noc před šesti týdny, kdy Ryana suspendoval. Cítil se osvobozený, šťastnější než za poslední měsíce, možná i roky. Mohl se znovu ujmout svého života a dát do pořádku své záležitosti, aniž by Ryan neustále sledoval každý jeho pohyb jako jestřáb. Zpočátku s ním zacházel jako se svým chráněncem, talentovaným policistou s bezkonkurenčním instinktem. Hýčkal si ho a odpovídajícím způsobem ho i povyšoval.

To bylo tehdy.

Nyní se Ryan stal vážnou hrozbou, kterou bylo třeba zneškodnit – ať už poctivými, nebo nepoctivými prostředky. Mělo by být jednoduché vymyslet nějaké disciplinární obvinění a změnit suspendování v propuštění. Bohužel věci nešly podle plánu a policejní náčelnice Northumbrie hrozila, že se sama ujme vyšetřování, což by situaci ještě více zkomplikovalo.

Přes všechny tyto potíže dostal Gregson právě tu nejlepší zprávu, v jakou mohl doufat.

Mark Bowers je mrtvý a on je konečně volný.

KAPITOLA 3

Pondělí 3. srpna

Doktorka Anna Taylorová vypadala křehce a opuštěně, jak tak seděla na samém okraji jedné z rozbitých židlí pro návštěvníky ve foyer kriminální ústředny. Tmavé vlasy jí splývaly v dlouhém vlnitém závoji přes jedno rameno, na sobě měla úzké modré džíny a volný vlněný svetr. Zatímco čekala, v rukou si pohrávala s klíčky od auta. Krátce po půl jedenácté večer jí zavolal Ryan a požádal ji, aby ho vyzvedla na policejní stanici. Nyní byla téměř jedna hodina ráno a ona už dvě hodiny sledovala lidi – většinou opilé –, jak jsou přiváděni a zase odváděni. V jednu chvíli prošla hlavními dveřmi Denise MacKenzieová, ale nezastavila se na kus řeči – spěchala k celám a povinnostem, které ji tam čekaly. Anna tedy stále netušila, co se stalo, že ji sem zavolali. V hlavě se jí honily nejrůznější strašné scénáře.

Nakonec se ozvalo zabzučení bezpečnostních dveří a ona vyskočila. Sledovala, jak Ryana, toho vysokého a až absurdně krásného muže s černými vlasy, vyvádějí z bezpečnostní zóny. Bez ohledu na okolnosti kráčel svou typickou, podivně lenivou chůzí. V současné situaci by ji spíše potěšilo vidět ho, jak k ní spěchá, slyšet nějaké vřelé omluvy a překotná vysvětlení, proč se strachovala zbytečně a bezdůvodně. Proto odvrhla všechn soucit stranou, vstala a ukázala prstem jeho směrem.

„Lhal jsi mi.“

Možná vypadala křehce, ale vzhled může klamat.

„Počkej chvíli,“ řekl Ryan a zvedl obě ruce v němém gestu.

„Neříkej mi, ať *počkám*,“ zavrčela. „O čekání bych mohla napsat celou knihu!“

„Teď se hlavně uklidni –“

Tak tím tomu nasadil korunu.

„*Uklidnit se?* Máš vůbec tušení, jak dlouho tu sedím a dělám si o tebe starosti? Nevěděla jsem, co se stalo, po telefonu jsi mi žádné podrobnosti neřekl a nikdo mi ani nic nenaznačil.“ Vrhla obviňující pohled na službu konajícího seržanta. „Co tu vlastně děláš? Myslela jsem, že máš jít na drink s Frankem, ale teď zjišťuju, že mi klidně bez mrknutí oka lžeš. To si nenechám –“

„Nechtěl jsem lhát,“ pronesl tiše a zarazil ji.

„Tak mi to, prosím tě, vysvětli.“

Rozhlédl se po prázdné hale a potom se podíval na službu konajícího seržanta, který seděl za bezpečnostním sklem a s pečlivě lhostejným výrazem listoval lesklým časopisem.

„Nemůžeme odtud vypadnout?“

Nic neřekla, jen na něj dál upírala nasupený pohled. Nervózně si přejel rukou po zátylku a pak strčil obě ruce do kapes džínů.

„Fajn. Chceš to probrat tady, tak fajn.“ Podíval se jí do očí, v nichž chladná šedá kontrastovala s hřejivou hnědou. „Našel jsem Marka Bowerse mrtvého v kostele na Rajském poli. Krátce nato se ke mně přidali dva bažanti od policie a předpokládali, že jsem ho zabil. Nezabil.“

Z Anniny tváře zmizely tvrdé rysy hněvu a zůstal jen podivně prázdný výraz. Mark že je mrtvý? Ne, to není možné. Muselo dojít k nějakému omylu.

„To nemohl být Mark,“ řekla pomalu.

Ryan byl často pověřen nezáviděníhodným úkolem sdělovat špatné zprávy rodinám zemřelých. Byla to nejhorší část jeho práce: horší než se prohrabávat ostatky těl jako mrchožrout nebo předstírat lhostejnost v márnici. Zoufalý žal těch, kdo

přežili a museli se naučit žít se svou ztrátou, byl vždy tím nejtěžším břemenem.

„Je mi to líto,“ zamumlal a vzápětí už si spílal, že tu strašnou zprávu vyřkl bez sebemenšího taktu. Vedl ji zpět k židli. Poslušná a šokovaná ho následovala.

„Nerozumím.“ Zavrtěla hlavou.

„Poslal mi zprávu,“ vysvětlil Ryan. „Výslovně v ní stálo, že pokud ti řeknu, že se setkáme, budeš v nebezpečí. Musel jsem se rychle rozhodnout, ale mrzí mě, že jsem k tobě nemohl být upřímný.“

„On – jak?“

Ryan vzal jednu z jejích studených rukou a držel ji v dlaních. Doufal, že ji zahřeje.

„Byl zastřelen.“

Vybavila si Marka, muže, který pro ni byl víc otcem než její vlastní otec. Teď byli oba mrtví a jí už nezůstala žádná rodina. Pocit ztráty byl tak silný a tak ostrý, že jí vyrazil dech. Zaplavily ji vzpomínky na víkendy strávené na ostrově, kde vykopávali poklady minulosti, na jeho opálené ruce s mozolnatými prsty, na jeho jemné modré oči, které s hrdostí sledovaly promoce studentů. Byl na každé z nich.

Protože nemohla udělat nic lepšího, otřela si slzy rukávem svetry a otočila se k muži, který tiše seděl vedle ní a čekal, až bouře přejde.

„Říkal jsi, že tě vyslyšali jako podezřelého. To snad nemyslí vážně, že ne?“

I v návalu smutku mu nabídla svou podporu, bez sebemenší pochybnosti, že by to mohla být pravda. Cítil pokoru. Ryan jí stiskl prsty a řekl jen: „Děkuju.“

Anna se zmohla na ironický úsměv.

„Dokážeš být všelijaký,“ řekla. „Ale vrah rozhodně nejsi.“

Bylo zapotřebí společného úsilí MacKenzieové, Phillipse a Lowersona, aby přesvědčili svého neústupného nadřízeného, že Ryan by měl být propuštěn bez obvinění, místo aby strávil chladnou noc v cele. I když bylo lákavé trvat na jeho zadržení, Gregson jako pragmatický muž nakonec uznal, že riziko útěku nehrozí. Odmítl však Ryana vyloučit jako podezřelého, dokud nebude dokončeno důkladné forenzní vyšetřování a dokud nebude možné jeho nevinu jasně potvrdit. Snažil se poukázat na to, že Bowers byl díky svému vztahu s Annou Taylorovou součástí Ryanova života, což vyvolávalo řadu otázek ohledně motivu. Cítil se Ryan jejich dlouholetým přátelstvím ohrožen? Existovala nějaká skrytá vendeta? Navíc Ryanovo tvrzení, že dostal SMS od mrtvého muže, působilo přinejmenším nepravděpodobně. Svou řeč zakončil slovy, že pokud se neobjeví nové důkazy, zůstává Ryan v jeho očích hlavním podezřelým a je mu jedno, že je jedním z nich.

S touto poznámkou Gregson vyšel z vyšetřovací místnosti a zamířil ke své kanceláři, aby zavolał policejní náčelnici a přesvědčil ji o Ryanově vině.

Ti tři, kteří zůstali loajální, propustili Ryana s omluvnými pohledy do Anniny péče a připomněli mu, že by se měl na ústředí kriminálky vrátit, aby v případě potřeby zodpověděl další otázky.

Později toho rána, zatímco forenzní specialisté prohledávali trosky na podlaze kostela na Rajském poli a patolog vyndával zbytky mozku z Markovy roztříštěné lebky, Ryan nervózně přecházel mezi zdmi Annina malého domku.

„Proč se nejdeš projít?“ navrhla, když prováděla poslední úpravy svého make-upu, kterým zakrývala stopy po neklidné noci. Oplakávala svého přítele až do rána, které smylo slzy jasnou připomínkou, že život musí jít dál; Markovi nepomůže tím, že se schová pod peřinu a bude se utápět ve smutku.

Ryan s ní souhlasil.

„Měl bych být venku a něco dělat, ne sedět tady a tloustnout,“ zamumlal podrážděně a na chvíli se zastavil před jedním z oken s výhledem na řeku.

Pohlédla na jeho odraz v zrcadle nad komodou a okamžitě poznala, že ho nezaujal výhled. Venku slunce zalévalo město Durham a jeho paprsky na hladině vody zářily jako diamanty, ale Ryan to vůbec nevšímal.

„To měl. Když se budeš takhle ploužit po domě, ničemu to nepomůže,“ řekla.

„Nemůžu jen tak sedět a nic nedělat,“ zavrčel. „Potřebuju nějakou činnost, proboha.“

Anna k němu naklonila hlavu.

„Myslím, že sebelítost ti nesluší.“

Otočil se k ní s planoucíma očima. „Říkám ti, že mě vyřadili, *Gregson* mě vyřadil.“

Anna pokrčila rameny.

„Ano, vyřadil, ale nebyl by teď nadšený, kdyby viděl, jak moc ti to vadí.“ Odmlčela se a čekala, až její slova zapůsobí. „Musíš najít jiný způsob, jak s ním bojovat.“

Ryan cítil, jak mu vyschlo v krku. Zatraceně, měla pravdu.

„Jsi docela chytrá holka, víš to?“

Anna se otočila zpět k zrcadlu.

„No, už jsem to slyšela.“

„Mm-hmm,“ zamumlal a odsunul se od okna. Postavil se za ni a přitáhl ji k sobě tak, že její hlava pohodlně spočinula pod jeho bradou. „Napadají mě i jiné způsoby, jak trávit čas.“

„Jo?“ Předstírala, že si potřebuje opravit řasenku. „Hodláš si najít nějaké hobby?“

Cítila tiché zasmání, které se mu ozvalo v hrudi, a sledovala v zrcadle, jak sklání tmavou hlavu, aby ji políbil na krk. Její řasenka se zastavila ve vzduchu, když nachýlila hlavu na stranu, aby mu usnadnila přístup.

Pro tento okamžik si vychutnávala přítomnost a prostou radost ze života.

KAPITOLA 4

Detektiv vrchní superintendant Arthur Gregson se znovu podíval na hodinky a nervózně popošel od vystavených záclon v oddělení bytového vybavení ve Fenwick's, slavném obchodním domě v centru Newcastleu, o kousek dál. Tlumené osvětlení ozařovalo rukodělné práce a on si pohrával s jakousi látkou, bral do ruky rámečky na fotografie a dalších pět minut očichával vonné svíčky, přičemž s podrážděnou netrpělivostí čekal, až dorazí druhý účastník schůzky.

Nakonec ji uviděl, jak se proplétá mezi stojany s drahými vázami a naaranžovanými mísami – vedle lesklého porcelánu a broušeného skla působila velmi přirozeně. Profesorka Jane Freemanová byla jako vždy bezvadně oblečená v kalhotách a krémové hedvábné košili šitých na míru. Blondaté, pečlivě melírované vlasy atraktivně rámovaly její tvář jako svatozář a vypadala mnohem mladší než na svých třiačtyřicet let.

Zastavila se vedle něj a její ledově modré oči přešly po jeho šedivějící hlavě a chátrající postavě s těžko skrývaným opovržením. Při pohledu na římské rolety, vedle kterých zrovna stál, lehce zkrivila rty a tiše se zasmála.

„Chystáš se předělávat interiér, Arthure?“

Gregson pomalu zrudl, zčásti ze vzteku, zčásti z rozpaků nad výběrem místa setkání.

„Tady nás nikdo nepozná,“ namítl na svou obranu.

Freemanová se mile usmála na prodavačku, která u nich postávala, načež elegantně zavrtěla hlavou, že pomoc nepotřebují.

„Jen se zatím rozhlížíme,“ vysvětlila přátelským tónem, který však vzal rychle za své, když se otočila zpět ke Gregsonovi. Začíná se hroutit, pomyslela si. Na jeho bledé kůži se leskly kapky potu a světlo stropních reflektorů zdůrazňovalo hluboké rýhy na čele i vrásky kolem očí.

Nervózně těkal pohledem po místnosti.

„Vyklop to, Arthure.“ Mluvila tiše, ale její hlas zněl jako praskání biče. „Zavolal jsi mě sem, tak mi řekni, co tě trápí. Dostal jsi strach? Na to je už trochu pozdě.“

„Strach? Ne, chtěl jsem ti poděkovat.“

Freemanová zůstala bez výrazu a čekala, až to rozvede.

„Měl jsem podezření... Myslel jsem si, že něco uděláš. Ale nebyl jsem si jistý. Chtěl jsem jen, abys věděla, že máš mou plnou podporu.“

Freemanová nic neřekla a přešla k další výloze, aniž se obtěžovala podívat, jestli ji následuje. Co jiného mu taky zbývalo? Nenápadným pohledem se ujistila, že v okolí nejsou žádné kamery, které by zachytily jejich rozhovor.

„Předpokládám, že Bowers byl nalezen,“ řekla opatrně. Vždy byla opatrná.

„Včera večer,“ potvrdil Gregson. „Našel ho Ryan.“

To na jejích namalovaných rtech vyvolalo úsměv, čímž se její tvář pro náhodného pozorovatele rázem proměnila v obraz čisté krásy.

„Opravdu?“ zasmála se chraplavě. „Netušila jsem, že má takový smysl pro humor.“

„Bowers? Myslíš, že o nás Ryanovi řekl?“

Freemanová pokrčila štíhlými rameny v gestu naprosté lhostejnosti.

„Co na tom teď záleží? Předpokládám, že máte Ryana ve vazbě jako hlavního podezřelého.“

Bylo to konstatování, ne otázka.

„Musel jsem ho propustit. Neměli jsme dost důkazů, abychom ho zadrželi.“

Její postoj ani pohled se nezměnily, stále chladně zkoumala jeho tvář.

„To je zklamání, Arthure,“ řekla pouze.

„Své stanovisko jsem vyjádřil jasně,“ spěchal dál. „Mluvil jsem s policejní náčelníci a ostatními členy disciplinární komise. Pokud nebude obviněn z vraždy, bude přinejmenším propuštěn ze služby. Tím jsem si jistý.“

„Dobře. To je dobře,“ zašeptala a prsty přejela po porcelánové misce ve tvaru lastury. „Mohu se spolehnout, že zajistíš, aby vše proběhlo tak, jak jsme se domluvili?“

Gregson potlačil náhlou paniku. To si neuvědomil, jak se tak radoval z odstranění jedné hrozby, že se na obzoru začala rýsovat ještě mnohem větší?

Teď už ale bylo pozdě o tom přemýšlet.

„Udělám, co bude v mých silách.“

Freemanová ho opět upřeně sledovala bez jediného mrknutí.

„Uděláš vše, co bude *nutné*. V poslední době jsi dostával moc velkou volnost, vzhledem ke tvé naprosté neschopnosti.“ Neobtěžovala se volit slova.

On jen mlčky přikývl.

„Kruh potřebuje nového velekněze,“ pokračovala s jiskřením v očích. „A tentokrát to bude velekněžka. Uvidíme se večer, Arthure.“

Gregson sledoval, jak se od něj odvrací. Díval se za ní, dokud její lesklá hlava nezmizela na eskalátoru vedoucím do přízemí, pak se na chvíli sesul do jednoho z vystavených křesel a dlouhým, roztřeseným výdechem vypustil nahromaděný vzduch z plic.

Detektiv inspektorka Denise MacKenzieová stála na prahu kostela svatého Osvalda na Rajském poli a sledovala prachové částičky tančící ve vzduchu. Vitrážovými okny prosvítaly sluneční

paprsky a z polí vanul dovnitř svěží, lehký vánek, který rozptýloval zatuchlý zápach z předchozího večera. Kdyby tam nebyl Faulknerův tým techniků v bílých papírových kombinézách, jež nepříjemně připomínaly, že jen před pár hodinami zemřel člověk, působila by scéna uvnitř malého kostelíku na kopci skoro idylicky.

Ted' však vedle ní stál detektiv konstábl Lowerson, připravený zastoupit svého nadřízeného seržanta. Phillips byl považován za osobu „příliš blízkou“ hlavnímu podezřelému, a nebyl proto zařazen do vyšetřovacího týmu, aby nemohl ovlivnit výsledek vyšetřování, ať už by byl jakýkoli. MacKenzieová věděla, že i ona je na hraně. Přesto předpisy vyžadovaly, aby v případech vražd působila jako vedoucí vyšetřovatel osoba s odpovídající hodností. Kdyby Gregson vetoval každého muže i ženu z oddělení jen kvůli jejich kladnému vztahu k detektiv šéfinspektoru Ryanovi, zbývalo by jen velmi málo možností.

Prozatím tedy MacKenzieová zůstala v čele vyšetřování.

„Faulknere?“

Zvedl oči od oltáře, kde pečlivě odebíral vzorky z okolní plochy, a mávl rukou v nitrilové rukavici na pozdrav. Dalším gestem naznačil, že je bezpečné vstoupit v botách s igelitovými návleky.

MacKenzieová a Lowerson pomalu kráčeli hlavní uličkou kostela, podél řad jednoduchých dřevěných lavic, a očima sledovali detaily. Už by ani nespočetala, kolikrát viděla Ryana tiše pozorovat místo činu – s bystrými očima a zостřenými smysly si vše pečlivě ukládal do paměti. Rozhodla se, že bude následovat jeho příkladu.

Samotný kostel byl kamenná stavba z devatenáctého století, částečně ukrytá za několika stromy a nízkou obvodovou zdí. Rozhodně nepatřil k tomu druhu starobylých mistrovských děl, která by člověk očekával v oblasti proslulé historickými budovami. Uvnitř chyběly jakékoli ozdobné prvky. Duchovno bez příkras, pomyslela si MacKenzieová, když její pohled klouzal od jednoduchých lavic přes funkční křtitelnici ke korkové nástěnce

s běžnými oznámeními pro náhodné návštěvníky. Uviděla lesklý leták inzerující každoroční pouť na toto místo a chvíli přemýšlela, zda po letošním rozruchu návštěvnost klesne, nebo naopak stoupne. Jistě to mnohé vypoví o skrytých zákoutích lidské povahy.

„Každý detail, Jacku,“ zašeptala Lowersonovi, který stál jen malý kousek za jejím pravým ramenem. „Zkusme si udělat představu o tom místě. Nikdy nevíš, co může být důležité.“

„Ano, šéfe,“ odpověděl a pak se rychle opravil. „Šéfová.“

MacKenzieová se v duchu usmála. Na kriminálním oddělení Northumbrie nebylo mnoho zkušených vyšetřovatelek, rozhodně ne pod vedením Gregsona, ale časy se měnily. Krátce se zamyslela nad svým postupem, za nějž vděčila především Ryanovi, který si všiml jejích schopností už během několika prvních případů její kariéry. Na rozdíl od některých jiných inspektorů, kteří patřili ke starší generaci mužů středního věku a měli v oblibě vulgární humor a šálky čaje připravené kolegyněmi, Ryan viděl bystrý mozek i za jejím atraktivním zevnějškem. Zajistil, aby získala zkušenosti potřebné k podání žádosti o povýšení, a dodal jí sebevědomí, aby se o něj ucházela. Vzpomněla si, jak se ho tehdy ptala, proč se s tím vlastně obtěžoval.

„Je mi úplně jedno, jak vypadáte, pokud odvádíte dobrou práci.“

Při té vzpomínce se usmála.

„Ahoj, Denise!“ Faulknerův oblek zašustil, když se zvedl z podřepu. „Jacku, rád tě vidím zase zdravého a v dobré kondici.“

„Díky,“ odpověděl Lowerson automaticky, ale vzpomínky na týdny strávené v nemocnici odsunul raději do pozadí. „Tak co nám můžete říct?“

Faulkner si posunul masku na stranu a poškrábal se na skráni svého nevýrazného obličeje. Zpod okraje papírové čepice mu trčely chomáčky světle hnědých vlasů a brýle mu držely na nose díky dlouhé elastické pásce ovinuté kolem uší a zátylku. MacKenzieová se v duchu divila, proč nikdy nezkusil kontakt ní čočky.

„Chcete dobré, nebo špatné zprávy?“

„Napřed ty dobré,“ odpověděla s těžkým srdcem.

„No, kostel je malý, takže je i méně místa k prohledávání. Jde nám to rychle.“ Mávl rukou směrem ke svým podřízeným, kteří pečlivě kontrolovali každý centimetr. „Ale samozřejmě ještě chvíli potrvá, než prohledáme okolí a stezku odtud k silnici, nemluvě o Bowersově autě, jeho domě a tak dále.“

„A špatné zprávy?“

„Nemáme nic,“ odpověděl Faulkner stručně. „Přesněji řečeno, nic, co by nebylo vyhodnoceno jako DNA nějakého Joea, který se sem přišel pomodlit a kýchl u oltáře. Na lavicích a ve spárách kamenné podlahy jsou rozesté staré vlasy a vlákna z oblečení... všechno možné. Oddělit je a rozlišit staré od nového zabere dny, ne-li týdny – a to bude teprve začátek. V bezprostřední blízkosti máme celkem velkou ztrátu krve, ale to bude Bowersova krev, jinak sním svůj papírový klobouk.“

„Je kolem těla ještě něco?“

Faulkner vydechl a jeho krátkozraké oči se naplnily lítostí.

„Na Bowersovi jsme našli jedno nebo dvě vlákna z oblečení,“ řekl. „Vypadá to na tmavě šedou nebo černou vlnu.“

MacKenzieová okamžitě pochopila, co tím myslí. Mrtvý měl na sobě tenký plášť do deště, krémové kalhoty a tričko s límečkem, zatímco detektiv šéfinšpektor Ryan vstoupil do zadržovací cely v tenkém šedém svetru a džínách.

„To se dalo očekávat,“ odvětila trochu zoufale. „Ryan našel tělo a změřil mu pulz. Trochu vlny se mohlo zachytit, když se k němu potmě nakláněl, nemyslíš?“

Faulkner se ušklíbl. „Není pochyb o tom, že si to oba přeje. Ryan není ani v nejmenším vrah, i když je většinu času nepřijemný,“ překvapil sám sebe. „Ale faktem je, že musím zaznamenat, co se našlo. Jak to bude interpretováno, je na ostatních.“

MacKenzieová přikývla. Nechtěla po něm, aby kvůli ní zradil svou integritu a něco ze seznamu vynechal, stejně jako by to neudělala ani ona sama.

„Dobře, našel jsi ještě něco?“ zeptala se s nadějí.

„To je právě trochu divné,“ zamyslel se Faulkner. „Místo bylo prakticky bez poskvrnky – a tím myslím opravdu bez poskvrnky – až na dvě věci. Prázdný obal od chipsů, který jsme našli u vchodu, a půlka zlomené tyčinky od nanuku.“

„Takové to malé dřívko?“ zeptal se překvapeně Lowerson. „Kde přesně jste to našli?“

„Leželo to pár metrů od oltáře, uprostřed podlahy támhle,“ odpověděl Faulkner a ukázal na příslušnou žlutou značku.

„Jen půlka tyčinky? Kde byla ta druhá?“

„Kdo ví?“ Faulkner pokrčil rameny v kombinéze. „Z toho, co víme, to tam mohlo ležet týdný nebo i měsíce. Odebrali jsme z místa stěry a nenašli žádné zbytky cukru, které by naznačovaly, že se vedle toho roztekl nanuk. Tyčinka vypadá staře a je úplně suchá, ale poslali jsme ji na analýzu i s obalem od chipsů a vlákný.“

„Dobře, myslím, že to je prozatím vše, co můžeme udělat,“ souhlasila MacKenzieová. „A co zbraň?“

„No, našli jsme olovenou kuličku na podlaze vedle zdi na východní straně.“ Faulkner ukázal doleva, kde rozptýlené žluté značky ukazovaly odhadovanou trajektorii malého kulatého projektilu. Prohnala se Bowersovou lebkou a letěla ještě kousek, než se odrazila od zdi několik metrů za ním a spadla na zem. Takový neživý předmět, který ožil jen na tak krátkou chvíli, aby zabil člověka.

„Olovená kulička? Myslíš kulku?“

Faulkner zavrtěl rozcuchanou hlavou.

„Ne, tohle vypadá mnohem starší než moderní střely. Je to jen olovená kulička, bez kovového pláště nebo něčeho podobného.“

„Takže hledáme starší zbraň?“

„Řekl bych, že ano.“

„Dobře,“ zamumlala MacKenzieová, zatímco sledovala dráhu olovené kuličky od oltáře ke zdi přímo za místem, kde ležela Bowersova hlava.

„Našli jsme stopy jemného černého prachu pokrývajícího oltář a podlahu kolem. Něco z toho ulpělo i na Bowersovi, než ho odnesli,“ pokračoval Faulkner. „Z toho vyvozují, že náš pachatel vypálil zblízka jednu ránu Bowersovi do hlavy a část prachu byla vystřelena spolu s olověnou kuličkou. Poslal jsem vzorky na balistiku –“

„Ať to udělají jako první,“ přerušila ho MacKenzieová.

Faulkner přikývl na souhlas a pak si odkašlal.

„Už to udělali, Mac. Doufám, že nevadí, že jsem jim to nařídil – předpokládal jsem, že ten krok schválíš.“

„Samozřejmě. Pokračuj, Tome.“

„No, Marku Bowersovi to teď sice nijak nepomůže, ale s velkou radostí mohu konstatovat, že střela rozhodně nepochází z glocku ani z žádného moderního služebního revolveru.“

Lowerson položil nezbytnou otázku: „Glocku?“

„Glock 17,“ odpověděla MacKenzieová stručně. „Poloautomatická pistole, kterou běžně používají příslušníci se zbrojním oprávněním.“

„Ryan ho má,“ poznamenal Fowler. „A hádám, že právě glock sedmnáctku.“

„Už ne,“ opravila ho MacKenzieová. „Byla mu zabavena, když byl suspendován ze služby. Za daných okolností je to velmi dobře.“

„Určitě by to jeho případu nepomohlo,“ souhlasil Faulkner. „Ale jak jsem řekl, máme tu co do činění s něčím mnohem starším, možná dokonce se starožitností, protože jsme našli stopy střelného prachu. Olověná kulka byla asi takhle velká.“

Palcem a ukazováčkem naznačil její velikost.

„Mnohem větší než obvykle,“ souhlasila MacKenzieová. „Vypadá to, že by měla patřit k pušce, ale to by zase neodpovídalo zraněním.“

Faulkner zavrtěl hlavou.

„Kdyby byla puška použita zblízka, z jeho hlavy by nic nezbylo. Kdepak,“ vzdychl a znovu zavrtěl hlavou. „Hledáte

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Rajské pole***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.